

Ter gelegenheid van 50 jaar Mondiaal FNV

Vijftig jaar strijdbaarheid: 'Samen sterk over grenzen heen'

Het is een statement, om elke dag opnieuw
te geloven dat verandering mogelijk is.

Het is een statement, om elkaar te blijven opzoeken
juist wanneer het ingewikkeld wordt.

Het is een statement

om in verschil, geen breuk
maar een brug te zien. Om te vertrouwen
óók in de kracht van die kleinste stappen.

Om ruimte te maken voor ieders verhaal, hoe anders het ook klinkt,
gesproken in welke taal dan ook. Om samen sterk te staan, nog geen
stap te vergeten van waar je ooit kwam. Om vast te houden aan wat
menselijk is, óók als systemen dat niet doen. Om te blijven bouwen
aan een beweging die landsgrenzen overstijgt.

Het is een statement om te blijven geloven in samenwerking. Het is
een vorm van solidariteit, om verschil niet als afstand, maar als
ruimte te zien om elkaar in te ontmoeten.

Want zie eens, waar jullie vandaag staan. Van hoe ver jullie samen
wisten te komen. Vijftig jaar na die eerste stappen, tegen de klippen
op.

Vijftig jaar van opstaan, en van staan blijven, juist wanneer het
moeilijk wordt. Vijftig jaar van opstaan voor een collega, een zuster,
een broeder aan de andere kant van de wereld, omdat jouw recht ook
dat van hun is. Omdat niets vanzelf verbindt, tenzij we ervoor kiezen
om naast elkaar te staan, ook als het schuurt, ook als het wrikt. Vijftig
jaar van niet wegstijgen als het moeilijk wordt.

Van mensen die begrijpen dat in tijden van polarisatie, moed
in toenadering verscholen ligt. Niet als een vaag ideaal, ergens diep
weggestopt in de naden en kieren van theorie, maar als iets wat je
elke dag weer eigenhandig vormgeeft. Dat je het tastbaar maakt, dat
je het vastgrijpt om nooit meer door je vingers te laten glippen.

Mensen die het lef hebben, om soms juist zacht te zijn, in een wereld

die de neiging heeft steeds vaker te verharden. Met geduld, met het durven stellen van de lastige vragen, het voeren van de moeizame gesprekken, het durven noemen van wat gevoelig ligt. Met steeds weer, die moed

om opnieuw te beginnen wanneer alles vastloopt, wat gezegd en gedaan moet worden simpelweg niet ontlopen. Mensen die begrijpen dat het een statement is wanneer je zegt:

“ik ben de ander, en wij zijn ook elkaar”

Wanneer je zegt:

“ik zal je niet uit het oog verliezen al is het een wereld die tussen ons in staat”

Mensen die geloven in de onmisbare waarde van ook de kleinste stappen, weten dat goede daden soms onopgemerkt blijven, maar dat het ontbreken ervan, altijd, onuitwisbare sporen nalaat. Weten dat vooruitgang zich niet altijd aankondigt. Dat je soms pas achteraf

ziet wat er groeide. Dat je werkt, opkomt en staan blijft voor wie kosten ziet stijgen en lonen ziet achterblijven. Dat je werkt, opkomt en staan blijft voor wie zich stil moet houden om werk zijn te behouden.

Ja, jullie zijn de mensen die niet terugdeinzen als het schuurt, als het systeem traag is of de afstand groot. Die zichtbaar, en uit overtuiging verbonden blijven, de mensen die weten dat echte verandering nog altijd begint, bij iemand in de ogen kijken en zeggen;

als we het willen, zal het mogelijk zijn.

Niet alleen voor wie dichtbij is, maar ook voor wie leeft in andere systemen, onder een andere zon, met andere zorgen.

Jullie zien elkaar, voorbij grenzen, taal of religie. Ongeacht de kleur van een paspoort.

Jullie zien elkaar, tussen onderhandelingen die jaren duren en kleine successen die stapelen tot structurele verandering. Tussen het blijven zitten aan tafel, ook als er nog nauwelijks plek voor lijkt. Jullie zien elkaar, omdat weglopen en wegblijven nooit een optie is.

Omdat jullie werk niet stopt bij de afstand tussen collega, zuster en broeder.

Het niet stopt bij politieke systemen.
Het niet stopt bij economische verschillen.
Het niet stopt waar taal verandert.
Het niet stopt waar cultuur je vreemd is.

Omdat het een beweging van hoop, van strijdbaarheid is.
Een statement, in het geloof
dat verandering, altijd,

mogelijk is.

Myron Hamming

(English below)

(English)

Fifty Years of Defiance: “United Across Borders”

It is a statement, to believe, every single day, that change is possible.

It is a statement, to keep looking for each other
especially when things get complicated.

It is a statement

to see, not a rupture in difference

but a bridge. To trust, also in the power of those smallest steps.

To make room for everyone's story, no matter how different it
sounds, spoken in whatever language. To stand strong together, not
to forget a step from where you once came. To hold on to what is
human, even when systems do not. To keep building a movement
that transcends national borders.

It is a statement to keep believing in cooperation. It is a form of
solidarity, to see difference not as distance, but as space to meet each
other.

Because look where you are today. From how far you managed to
come together. Fifty years after those first steps, against all odds.

Fifty years of standing up, and of standing your ground, especially
when things get tough. Fifty years of standing up for a colleague, a
sister, a brother on the other side of the world, because your right is
also theirs. Because nothing connects by itself, unless we choose to
stand next to each other, even when it chafes, even when it hurts.

Fifty years of not looking away when things get tough. Of people who
understand that in times of polarization, courage

is hidden in rapprochement.

Not as a vague ideal, hidden somewhere deep in the seams and

cracks of theory, but as something that you shape with your own hands, every single day. That you make it tangible, that you grab it so that it never slips through your fingers again.

People who have the courage to sometimes be gentle, in a world that tends to harden more and more. With patience, with daring to ask the difficult questions, having the difficult conversations, daring to mention what is sensitive. With that courage again and again

to start over when everything gets stuck, to simply not avoid what needs to be said and done. People who understand that it is a statement when you say:

“I am the other, and we are also each other”

When you say:

“I will not lose sight of you even if it is a world that stands between us”

People who believe in the indispensable value of even the smallest steps, know that good deeds sometimes go unnoticed, but that the absence of them, always, leaves indelible traces. Knowing that progress does not always announce itself. That sometimes you only see in retrospect

what has grown.

That you work, stand up and remain standing for those who see costs rise and wages lag behind. That you work, stand up and remain standing for those who have to keep quiet in order to

keep their work.

Yes, you are the people who do not shrink back when things are rough, when the system is slow or the distance is great. Those who remain visible and connected out of conviction, the people who know that real change is still beginning, looking someone in the eye and saying;

if we want it, it will be possible.

Not only for those who are close, but also for those who live in other systems, under a different sun, with other concerns.

You see each other, beyond borders, language or religion. Regardless of the colour of a passport.

You see each other, between negotiations that take years and small successes that pile up to structural change. Between staying seated at the table, even when there hardly seems to be room for it. You see each other, because walking away and staying away is never an option.

Because your work does not stop at the distance between colleague, sister and brother.

It does not stop at political systems.

It does not stop at economic differences.

It does not stop where language changes.

It does not stop where culture is foreign to you.

Because it is a movement of hope, of militancy.

A statement, in the belief

that change is always

possible.

Myron Hamming